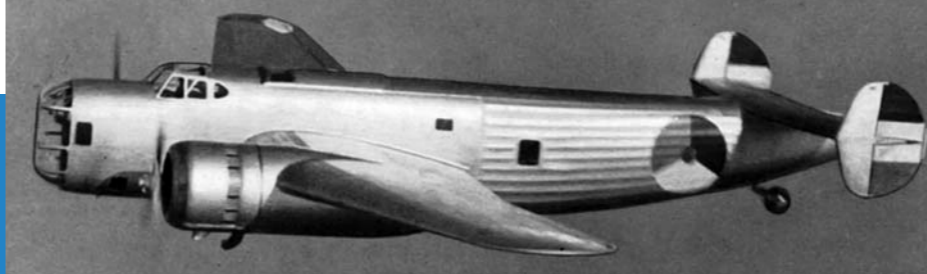

Vojenská letectva světových mocností

■ Anglický dálkový průzkumný létající člun Supermarine Stranraer. S 5 muži osádky docílí tento létající člun nejvyšší rychlosti 225 km/h a má dolet 1600 km.

■ Holandský těžký bombardér Fokker T.V. Nejvyšší rychlost 400 km/h, náklad bomb asi 1000 kg, dolet 1500 km.

Obranné letectvo

K obranným leteckým silám patří stíhací letadla. Rozlišují se na jednomístná, dvou- nebo vícemístná. Všechna stíhací letadla musí mít následující vlastnosti: značně vysokou rychlost, která musí převýšit rychlost těch nejrychlejších bombardovacích letadel, aby ta nemohla uniknout z leteckého boje, velmi značný dostup, aby se mohla dostat do převýšení nad nepřátelská letadla, a vynikající stoupavost, aby mohla velmi rychle dosáhnout výšky nepřátelských letadel. Dále jsou také nezbytné dobré letové vlastnosti, především obratnost, která umožní letecké manévrování nutné pro letecký souboj, a vrcholně silná výzbroj.

■ Mechanicky otočná kulometná věž na zádi trupu anglického středního bombardéru Boulton-Paul Overstrand

■ Závěsníky se třemi zavěšenými bombami na spodním křídle bombardéru Blackburn Shark portugalského námořního letectva

Jsou knihy, které se prostým plynutím času stávají stále cennějším dokumentem doby, která je zrodila.

Taková je i kniha Vojenská letectva světových mocností, jejíž vůbec první vydání se ocitlo na pultech německy mluvících zemí v době, kdy se stále křehčí stavby evropského míru definitivně zmocnily plameny druhé světové války.

Bez tehdy obvyklého hypertrofovaného ideologického patosu je tu podán zasvěcený popis letecké techniky nastávajících německých spo-

jenců i nepřátel. Letadla *Luftwaffe* zde nejsou zastoupena, jako by i tímto způsobem mělo být vyjádřeno, že teprve čekají v zákulisí na svoji příležitost.

Knih je rozdělena do pěti kapitol: **Vývoj válečného letadla, Letecké síly pro spolupráci s pozemní armádou a námořní flotilou, Útočné letectvo, Obranné letectvo a Prostředky pozemní obrany.** Jejím hlavním výrazovým prostředkem je originální obrazový materiál. V popis-kách k fotografiím jsou uvedeny základní informace o typu, které byly v době vzniku publikace známy autorům. Z toho plynou i určité omyly ve výkonech, výzbroji, případně pře-

ceňování schopností některých tehdy nových letadel, např. Bell XFM-1 Airacuda. Některé typy letadel jsou řazeny do jiných podkategorií než dnes, např.: Fairey Battle je označen jako střední bombardér, v současnosti se řadí mezi lehké. Na fotografiích jsou zachyceny i detaily výzbroje letadel.

Stroje, které kniha ukazuje často v bezmála přehlídkových formacích, se brzy měly stát protagonisty skutečné války na život a na smrt, která však už ani zdaleka nebyla tak fotogenická, a z velké části rozhodovaly o jejím výsledku.

Dále jsou uvedeny dvě krátké ukázky z knihy.

■ Italský dálkový průzkumný letoun Romeo Ro-37bis. I u tohoto letadla je dvoučlenná osádka chráněna kabinou z průhledného materiálu. Okno v postranní stěně trupu, na obrázku zřetelně patrné, umožňuje pozorovateli dobrý výhled. Při nejvyšší rychlosti 305 km/h má toto letadlo dolet 1200 km.

■ Oko průzkumného letadla, fotografická kamera pozorovatele. Větší kamery jsou vestavovány šikmo nebo kolmo dolů pevně do trupu.

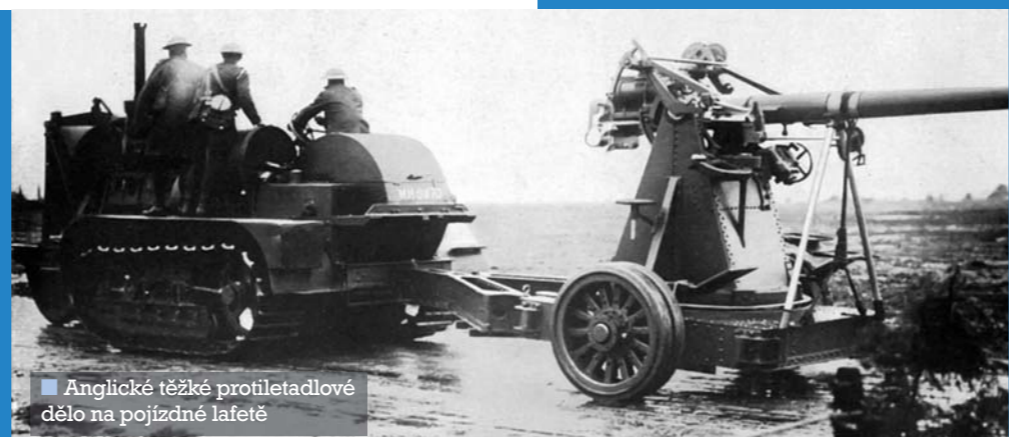
■ Americký naslouchací přístroj a protiletadlové světlomety

Útočné letectvo

Vícemístná bojová letadla Již zmíněná vícemístná bojová letadla je možno počítat k těžkým bombardérům. Jedná se o ten druh bombardéru, který měl být současně vhodný jak pro letecký boj, tak pro zasahování do bojů pozemních. Byla to vesměs dvoumotorová letadla, nesoucí náklad bomb 1000 až 1200 kg, s doletem 1000 až 2000 km a nejvyšší rychlostí asi 300 km/hod. Vícemístná bojová letadla jsou v této době zastaralá a mohou být nahrazena těžkými bombardovacími letadly moderních typů, jsou ale ještě dnes nasazována francouzskými leteckými svazy.

■ Italské těžké bombardéry Savoia-Marchetti S-81. Nejvyšší rychlost 314 km/h, náklad bomb 2000 kg, dolet 1500 km.

■ Anglické těžké protiletadlové dělo na pojízdné lafetě

